

Een avontuur vol drama,
romantiek en turbulentie

MADELEIN KERSEBOOM

EEN VLUCHT NAAR JOU

ROMAN

PROLOOG

De houten stoel in de wachtkamer voelt onaangenaam hard. Ik heb geen idee waarom mijn hersenen dit gegeven registreren; het is totaal irrelevant en op dit moment absoluut mijn minste zorg. Kon ik nog maar even terug naar vanmorgen. Mijn grootste probleem was het niet kunnen vinden van mijn sleutelbos, wat zo'n vijf minuten duurde. Daarna kwam ik buiten en scheen de zon. Het beloofde een prachtige lentedag te worden. Hoe anders kan het lopen...

Ik wrijf mijn klamme handpalmen over mijn spijkerbroek en zie dat ze een natte veeg achterlaten. De neuzen van mijn schoenen raken de vloer en ik realiseer me dat ik al een tijdje ongemerkt mijn voeten op en neer beweeg. Ik doe een poging om ze stil te houden en slaag daar welgeteld drie seconden in. Wat gebeurt er toch allemaal? Waarom moet ik zo lang wachten?

Ik twijfel of ik naar de balie van de poli zal lopen, maar besluit uiteindelijk toch maar braaf te blijven zitten. Als een mak schaap dat wacht op zijn lot.

Tegen de tijd dat er eindelijk iemand mijn naam noemt, ben ik zeker vijf belpogingen verder. Met trillende vingers berg ik mijn telefoon op en volg de witte jas van de arts naar de spreekkamer. Ik haat dit. De geur in het ziekenhuis. De lange witte gangen. De

sombere gezichten van iedereen die zich niet aan de dresscode heeft gehouden. Alles, eigenlijk. Het voelt zo verkeerd dat ik het liefst heel hard zou willen wegrennen.

De arts zegt mij gedag en stelt voor om te gaan zitten. Ik probeer iets van zijn gezicht af te lezen, maar zijn uitdrukking is zo godsgruwelijk professioneel dat ik er helemaal niets mee kan. De deur van de spreekkamer gaat achter mij dicht en er komt een beklemmende paniek opzetten. De kamer is klein. Er is geen raam. Naast een ladekast, een bureau, met daarop niet veel meer dan een beeldscherm en een toetsenbord, en aan weerszijden van het bureau twee stoelen – twee voor de hooggeschoolde witte jassen en keuze voor mij om links of rechts te gaan zitten – blijft er niet veel ruimte over in het bedompte hok. Mijn mond is kurkdroog en tegelijkertijd heb ik het Spaans benauwd. Ik neem plaats op de dichtstbijzijnde stoel en grijp me vast aan de leuning, alsof ze me enige steun zouden kunnen bieden.

Houvast in dit surrealistische scenario.

‘Zo te zien bent u gespannen,’ merkt de arts op. ‘Dat kan ik me heel goed voorstellen en daarom kom ik meteen met de uitslag. Helaas heb ik slecht nieuws. Het ziet er niet goed uit.’

Mijn hart hamert in mijn ribbenkast en ineens klinkt er een oorverdovende fluittoon die alles in de kamer overstemt. Ik zie de lippen van de arts bewegen en er ligt een zekere ernst in zijn blik. Niets dringt meer door, behalve het weergalmen van die ene zin: ‘Het ziet er niet goed uit.’

1

‘Lekker gedoucht?’ vraagt Melvin, als hij in de deuropening van de badkamer verschijnt.

Ik kijk op, en hij werpt me een ondeugende lach toe. ‘Heb je nog een plekje over voor het toetje? Het wordt geserveerd in de slaapkamer. We kunnen maar beter snel zijn, anders koelt het te veel af.’

Hoofdschuddend wikkel ik een handdoek om mijn lijf. ‘Het klinkt verleidelijk, maar ik moet echt mijn koffer inpakken en even gaan slapen, anders voel ik me de hele vlucht brak.’

Melvin komt achter me staan. Via de spiegel wisselen we een blik. Ik kijk naar zijn speelse, donkere krullen en zijn ongeschooren kaaklijn. Hij strijkt mijn natte haar opzij, begraaft zijn gezicht in mijn nek en maakt daar een spoor van kusjes naar mijn blote schouder.

‘Weet je het zeker?’ fluistert hij in mijn oor. ‘Het toetje belooft een spectaculair hoogtepunt van onze avond te worden. Je vindt het vast en zeker lekker.’

‘Sorry, schatje. Ik heb echt geen tijd.’

‘Je hebt vast wel heel even een momentje om...’ Zijn vingers maken het omgevouwen puntje van mijn handdoek los en mijn geïmproviseerde jurk valt pardoos op de badkamervloer. ‘Oeps.’

‘Melvin, toe nou. Ik heb haast.’

‘Maar... ik ga je missen.’ Hij draait me om in zijn armen en nog voordat ik in zijn donkere ogen kan kijken, heeft hij zijn lippen al op de mijne gepland. Ik voel zijn handen over mijn rug glijden en tot stilstand komen bij mijn billen. Hij kneedt ze zachtjes en drukt zijn lijf steviger tegen mijn naakte lichaam aan. Door zijn spijkerbroek heen voel ik zijn geslachtsdeel hard worden.

‘Nee, dit kan echt niet,’ protesteer ik terwijl ik me van hem losmaak. De handdoek pluk ik van de grond en ik wikkel hem opnieuw rond mijn lijf.

‘Straks ben je een paar dagen weg. Als we nu even genieten van elkaar, zul je zien dat je je heerlijk ontspannen voelt en slaapt als een roosje.’

Ik werp hem een corrigerende blik toe, pak mijn borstel en haal die zonder iets te zeggen door mijn natte haar.

Via de spiegel zie ik Melvins gezicht betrekken. Hij doet een stap naar achteren en gaat tegen de deurpost van de badkamer aan staan. ‘Baal je hier nooit van?’

‘Waarvan?’

‘Je hebt niet eens tijd om...’ Hij laat zijn schouders hangen en verbreekt het oogcontact. ‘Je moet altijd je hele planning aan die werktijden van jou aanpassen.’

‘Tja, dat hoort er nou eenmaal bij als je stewardess bent.’

‘Als je wat vaker binnen Europa zou vliegen, zou je daar minder last van hebben.’

‘Europa?’ Ik frons. ‘In één dag op en neer binnen Europa? Dat is toch veel minder leuk dan wat ik nu doe?’

‘Ja, waarschijnlijk, maar dan ben je wel minder lang weg van huis.’

‘Hoezo? Het geeft jou toch juist tijd om ongestoord te kunnen werken? Dat lijkt me heerlijk, hoor, het huis een paar dagen voor jezelf.’

Melvin geeft geen antwoord en terwijl ik aanstalten maak om

de badkamer uit te lopen, blijft hij tegen de deurpost van de badkamer aan geleund staan, zijn armen over elkaar heen geslagen.

‘Mag ik er even langs?’

Hij doet een stap opzij en volgt me naar onze slaapkamer.

‘Heb je een beetje zin om de komende dagen aan je nieuwe boek te werken?’ Van de bodem van onze kast pak ik mijn teen-slippers en ik kies een paar sandaaltjes uit. ‘Waarom geef je nou steeds geen antwoord?’ vraag ik, als ik me naar hem omdraai.

Hij schokschoudert. Ik zucht en leg een opgevouwen strandjurkje boven op de inhoud van de koffer. Melvin staat daar maar, in de hoek van onze slaapkamer, zijn armen nog steeds over elkaar.

‘Wat ga je zo doen?’ probeer ik opnieuw. Misschien helpt een nieuwe vraag. ‘Schrijven?’

‘Zou kunnen. Er is ook nog een nieuwe film op Netflix die ik graag wil zien.’

Ik knik. ‘Ik hoop echt voor je dat je de komende dagen wat meters kunt maken met je nieuwe boek.’

‘Het houdt je wel bezig, hè?’

Ik trek mijn wenkbrauw op en kijk hem aan. ‘Ik weet best dat het de laatste tijd niet echt wil lukken met schrijven en...’

Melvin geeft me een blik waardoor ik mijn zin niet afmaak. ‘Dat valt best mee. Ik moet gewoon nog even mijn draai vinden in het verhaal. De juiste stijl vinden en zo. Ik probeer dingen uit en niet alles werkt. Dan zit er maar één ding op en dat is veel nadenken en blijven proberen. Dat kost nu eenmaal tijd.’

Ik knik.

‘Hou erover op, oké?’ zegt hij met stemverheffing. ‘Het komt heus wel goed!’

Ik schrik van zijn plotselinge felheid. ‘Ik zei helemaal niets.’

‘Nee, maar jij bent degene die het er de hele tijd over heeft. Inmiddels weet ik wel hoe je erover denkt.’

Ik slik een weerwoord in. Het helpt dit gesprek echt niet verder

als ik nu gefrustreerd reageer. Voorzichtig vervolg ik: 'Ik merk gewoon aan je dat het je dwarszit en dat vind ik rot voor je. Het gaat me niet om je boek. Het gaat me om jou.'

'Oké, *fair enough*.' Onze blikken kruisen elkaar even en Melvin glimlacht zwak. 'Het irriteert me als mensen denken dat er binnenkort een dikke pil van vijfhonderd bladzijden verschijnt, maar het werkt ook niet mee dat iedereen torenhoge verwachtingen heeft na twee bestsellers. Iedereen heeft me laatst aan tafel gezien bij *Jinek* en ze hebben allemaal een mening over mijn boeken. Je zou eens moeten weten hoe vaak ik de vraag krijg wanneer mijn nieuwe boek uitkomt en waar het over gaat.'

Ik knik opnieuw. 'Ik kan me voorstellen dat dat veel druk op je legt.'

'Ja, precies. Maar goed. Als ik straks helemaal in het verhaal zit, dan gaat het vast vanzelf. *Troostvuur* schreef ik ook in amper vier maanden. Ik heb nog tijd zat.'

Ik frons. 'Is er een deadline dan?' Dit is de eerste keer dat ik daar iets over hoor.

Een half jaar geleden tekende Melvin in een grachtenpand in Amsterdam het contract voor zijn nieuwe boek. Na het daverende succes van zijn eerste twee boeken was er genoeg vertrouwen vanuit beide partijen om te tekenen voordat er ook maar een letter op papier stond. Melvin ging in korte tijd van iemand wiens grootste droom het was om zijn verhaal de wereld in te slingeren naar iemand die door het gros van de Nederlanders als BN'er wordt gezien. Er bleek echter nog een hele wereld bij te horen. Interviews, sprekersklussen, Melvin wordt vaak gevraagd om lezingen te geven of betaald om simpelweg ergens zijn gezicht te laten zien. Op straat wordt hij regelmatig aangesproken. Er is altijd wel iemand die met hem op de foto wil en het is al meerdere keren gebeurd dat we gezellig samen in een restaurant zaten en zijn eten koud was tegen de tijd dat hij eraan toekwam om het op te eten. Melvin zit er niet mee. Het publiek houdt van

hem en hij houdt op zijn beurt weer van zijn fans.

‘Als je droom uitkomt, wordt het tijd voor nieuwe dromen en moet je je horizon verbreden,’ zei hij een keer in een interview in *de Volkskrant* en ik weet nog precies hoe trots ik op hem was. Hij ging zo goed om met alle aandacht en bleef aldoor zichzelf. Zijn boeken gingen de grens over en zijn inmiddels verschenen in zes talen. Met name in Duitsland, Frankrijk en Amerika verkopen ze goed.

Met het derde boekcontract kreeg hij een prachtig voorschot op zijn royalty’s uitbetaald. We hebben het die avond gevierd met een fles champagne en maakten ons over het nieuwe boek totaal niet druk. Maar een half jaar later is het geld uitgegeven en staat er nog steeds amper iets op papier. Het is niet dat hij niets uitspookt in de schrijfkamer van ons appartement. Melvin doet zijn best en heeft de afgelopen maanden heel veel geschreven. En net zo veel weggegooid. Zijn frustratie is toegenomen met elke letter die het papier niet wilde bereiken, of juist weer moest verlaten omdat hij er simpelweg niet tevreden over was.

‘Ja, er is een deadline,’ snauwt hij. ‘Olaf wil het boek graag rond de kerst uitgeven.’

‘Wat?’

‘Olaf belde van de week. Hij vroeg wanneer ik weer iets nieuws voor hem heb om te lezen.’ Melvin is een van de paradepaardjes van zijn uitgever. Olaf doet een groot gedeelte van de redactie zelf, misschien wel júst daarom. Ook ging Olaf laatst mee naar *Jinek*. Niet dat hij daar aan tafel zat... Nee, hij wilde zijn protegé – een woord dat hij vaak gebruikt – bijstaan. Als Melvin een belangrijk interview, grote lezing of interessante sprekersklus heeft, informeert Olaf altijd even hoe het is gegaan. De laatste maanden hoor ik echter maar weinig over hem. De buzz rond Melvins boeken lijkt in Nederland een beetje te zijn gaan liggen – iedereen wacht op dit moment vooral met smart op zijn nieuwe boek – dus er is voor Olaf ook maar weinig om naar te

vragen, behalve dan de vorderingen van zijn nieuwe werk.

‘Je bent toch wel eerlijk geweest, mag ik hopen?’

Melvin perst zijn lippen op elkaar. Zijn kaken staan gespannen, maar hij geeft geen antwoord.

‘Nou?’

‘Ik heb gezegd dat kerst gaat lukken.’

‘Dat meen je niet.’

‘Jawel. De redactiefase duurt waarschijnlijk ook veel korter dan bij mijn eerste twee boeken. Ik schat dat er nu veel minder herschreven hoeft te worden, dus...’

‘De redactiefase?’ val ik hem in de rede. ‘Je moet eerst het hele verhaal nog schrijven. Hoeveel hoofdstukken heb je eigenlijk al? Het is maart. Besef je dat wel?’

‘Mijn hemel, Esmee! Als ik een writer’s block wil, weet ik in elk geval met wie ik moet praten!’

Ik kan me nog nét inhouden door op mijn lip te bijten.

Melvin zucht alsnog geïrriteerd. ‘Je vertrouwen helpt echt enorm.’

‘Doe nou niet zo flauw. Ik wil er gewoon met je over praten en er voor je zijn. Maar elke keer als we het over je boek hebben, krijg ik het idee dat je je afsluit. Prima als je naar de buitenwereld toe doet alsof er niets aan de hand is, maar ik trap daar niet in. Ik ken je! Je hoeft je voor mij niet groot te houden.’

‘Ik hou me helemaal niet groot! Jij ziet problemen die er niet zijn.’

‘Oké, dus kerst is haalbaar?’ vraag ik zo kalm mogelijk.

‘Als iedereen stopt met aan mijn kop zeuren en me gewoon met rust laat, dan wel ja.’

Zijn opmerking steekt en ik haal diep adem. ‘Ik heb geen zin in ruzie, Melvin.’

‘Nee, ik ook niet.’

‘Als je wilt dat ik er niet meer over begin, zal ik mijn mond houden. Als dat is wat jou helpt om je boek te schrijven.’ Ik laat

een stilte vallen. ‘Maar beloof je dat je wel naar me toe komt als je erover wilt praten? We kunnen altijd even samen sparren over je ideeën.’

Melvin knikt en ik zie zijn gelaatstrekken iets verzachten. Alsof hij ontspant bij de gedachte dat we het er niet meer over hoeven te hebben.

‘Ja, dat is goed. Ik ga toch nog even schrijven.’ Hij loopt naar me toe, drukt een kus op mijn voorhoofd en verlaat de slaapkamer.

Ik staar hem na. Ineens voel ik een sterk gevoel van verlangen naar hoe het vroeger was tussen ons. Niet over nadenken nu, gebied ik mezelf. Terwijl ik de inhoud van mijn koffer naloop, kom ik erachter dat ik nog geen zwemkleding heb ingepakt. Snel kies ik een bikini uit de verzameling in mijn kast en stop deze bij de andere spullen. Automatisch doemt er een beeld van Playas de Este in mijn hoofd op, een heerlijk strand met wuivende palmbomen op zo’n twintig kilometer buiten het centrum van Havana. Ik kijk er nu al naar uit om samen met mijn vriendinnen, Roxan en Yara, op een ligbedje tussen de locals te liggen en een verfrissende duik te nemen in het azuurblauwe water. Alle drie vliegen we bij dezelfde luchtvaartmaatschappij KLM. Roxan als copiloot, Yara en ik als stewardess in de businessclass. Eens in de zoveel tijd kunnen we samen een vlucht aanvragen in het systeem van de luchtvaartmaatschappij, en die tripjes voelen eigenlijk nooit aan als werk, maar eerder als een korte vakantie. Een glimlach breekt als vanzelf door op mijn gezicht. Misschien is het wel goed voor me om even weg van huis te zijn.